

Arrest

nr. 146 413 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie.

Op 29 oktober 2007 hebt u samen met uw toenmalige echtgenote, E.M. (O.V. X), Dagestan verlaten.

U bent op 20 december 2007 in België aangekomen en hebt op dezelfde dag een eerste asielaanvraag ingediend.

U verklaarde vals beschuldigd te zijn van de moord op uw vriend D.S..

In verband met deze moord werd u verschillende keren meegenomen door de ordediensten voor ondervraging.

U vreesde ook dat de familieleden van uw vermoorde vriend wraak op u zouden nemen.

Op 19 maart 2008 nam het Commissariaat-generaal in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas.

Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 juni 2008.

Uw cassatieberoep bij de Raad van State werd op 16 maart 2009 verworpen.

U bent vervolgens gescheiden van uw echtgenote.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 17 juli 2009 een tweede asielaanvraag in.

U verklaarde dat uw vriend I.G. door de rechtbank veroordeeld werd voor de moord op D.S. en dat u bijgevolg niet langer verdacht werd door de ordediensten van deze moord, maar dat u wel nog altijd wraak vreesde vanwege de familieleden van uw vermoorde vriend. Deze personen zouden regelmatig langskomen bij uw ouders op zoek naar u.

Op 28 januari 2010 nam het Commissariaat-generaal in uw hoofde opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geoordeeld werd dat de door u voorgelegde nieuwe documenten de reeds gedane vaststellingen in het kader van uw eerste asielaanvraag aangaande het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas niet in positieve zin konden wijzigen.

U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 15 maart 2012 vroeg u voor de derde keer asiel aan.

U verklaarde dat u in augustus 2010 vrijwillig teruggekeerd bent naar de Russische Federatie waar u in Moskou verbleef.

Eind september 2010 bent u vertrokken naar Oekraïne. Daar zat u een maand lang in een gesloten centrum waarna u met de bus naar Wit-Rusland reisde.

Vandaaruit reisde u verder naar Litouwen waar u werd aangehouden en asiel aanvroeg.

In december 2010 keerde u terug naar Moskou. U verbleef er tot maart 2011 en ging vervolgens naar Dagestan.

Uw vader werd vermoord op 29 mei 2011.

In augustus 2011 vertrok u naar Moskou.

Op 30 januari 2012 vertrok u vanuit Moskou met de trein naar Wit-Rusland.

Vandaaruit reisde u verder naar België waar u op 7 februari 2012 aankwam.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u een USB-stick voor met foto's en een video-opname van uw vermoorde vader.

Op 26 april 2012 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 8 juli 2014 een vierde asielaanvraag in die op 31 juli 2014 door het Commissariaat-generaal in overweging werd genomen.

U verklaart in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u in geval van terugkeer naar uw land nog altijd vreest dat de familieleden van uw vermoorde vriend D.S. wraak zullen nemen op u en dat uw vader ook omwille hiervan werd vermoord.

Daarnaast verklaart u eveneens gezocht te worden door de autoriteiten wegens van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten.

Uw oom, S.Z., is namelijk een gekende rebel die federaal gezocht wordt onder meer in verband met zijn betrokkenheid bij een aanslag op de handelszaak "Akbar" in Khasavyurt.

Uw broer G.Z. en uw neef D.Z. werden in november 2013 gearresteerd en ondervraagd in verband met de rebellenactiviteiten van uw oom.

Uw neef D.Z. werd op 21 februari 2014 vermoord teruggevonden.

Daarnaast haalde u nog aan dat u vanuit België samen met twee andere Tsjetsjenen een videoboodschap op het internet hebt geplaatst waarin jullie kritiek leverden op het beleid van Poetin.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een reservatiebewijs voor een hotel in Moskou, een deel van uw boarding pass Brussel-Moskou, een betalingsbewijs, een proces-verbaal van huiszoeking, twee convocaties, en een envelop.

B. Motivering

U verklaart in maart 2011 teruggekeerd te zijn naar Khasavyurt, Dagestan.

U vreest in geval van terugkeer nog altijd vervolging vanwege de familieleden van uw vermoorde vriend D.S. die wraak op u zouden willen nemen. Uw vader zou door hen vermoord zijn in mei 2011 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/08/2014, p. 3, 7, 8, 9, 10).

Daarnaast vreest u vervolging vanwege de autoriteiten omwille van uw vermeende medeplichtigheid bij een bomaanslag gepleegd door rebellen op de handelszaak "Akbar" in Khasavyurt.

Uw oom S.Z., met wie u goede contacten onderhield, zou een gekende rebel zijn die federaal gezocht wordt onder meer wegens zijn betrokkenheid bij deze aanslag.

Uw neef D.Z., die ook een rebel zou zijn, en uw broer G.Z. werden al een keer gearresteerd en ondervraagd door de ordediensten in verband met de activiteiten van uw oom S.Z.. Uw neef D.Z. werd later vermoord teruggevonden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/08/2014, p. 2, 6, 7, 11, 12, 13, 14).

Tenslotte vreest u eveneens problemen met de autoriteiten omdat u in België samen met enkele andere Tsjetsjenen een videoboodschap op het internet geplaatst hebt waarin jullie kritiek uitten op het beleid van president Poetin (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/08/2014, p. 15-16).

Voor zover u zich voor uw huidige asielaanvraag baseert op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste en tweede asielaanvraag hebt uiteengezet, met name de valse beschuldigingen tegen u van moord op uw vriend D.S. en uw vrees voor wraak vanwege zijn familieleden, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas.

Er werd namelijk vastgesteld dat u verschillende onaannemelijk vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot de redenen voor deze valse beschuldigingen tegen u.

Uw verklaringen bleken verder ook op verschillende punten tegenstrijdig te zijn met de verklaringen afgelegd door uw echtgenote.

Bovendien werd in de beslissing inzake uw eerste asielaanvraag nog vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u tegen deze valse beschuldigingen geen beroep kon doen op bescherming in uw land van herkomst.

Tenslotte werd er nog op gewezen dat u geen bewijsstukken voorgelegd hebt ter staving van de door u aangehaalde problemen.

Deze beslissing werd bij arrest d.d. 26 juni 2008 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In dit arrest heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog gewezen op het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen aangaande uw reisweg.

Ook uw tweede asielaanvraag werd afgesloten met een weigeringsbeslissing, omdat het Commissariaat-generaal geoordeeld heeft dat de nieuwe documenten het reeds vastgestelde ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas niet konden herstellen.

U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Gelet op het vastgestelde ongeloofwaardig karakter van deze al eerder aangehaalde asielmotieven, kan bijgevolg evenmin enig geloof gehecht worden aan uw louter bijkomende verklaringen in het verlengde hiervan, namelijk dat de familieleden van D.S. nog altijd naar u op zoek zouden zijn om wraak te nemen voor zijn dood en dat ze uw vader ook om die reden vermoord zouden hebben in mei 2011.

U brengt in het kader van uw huidige asielaanvraag ook geen nieuwe gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste asielaanvraag.

Wat betreft de USB-stick die u ter staving van uw derde asielaanvraag voorlegde en die volgens uw verklaringen foto's en video-opnames bevat van uw vermoorde vader, waarvan de herkomst trouwens op geen enkele manier kan worden nagegaan, kan worden opgemerkt dat uw beweerde familieband met de persoon die op deze beeldopnames te zien is hieruit niet afgeleid kan worden, noch kan uit deze beelden iets afgeleid worden aangaande de concrete omstandigheden waarin de betrokken persoon overleden is.

Deze beeldopnames kunnen uw verklaringen bijgevolg geenszins staven.

U legde ook geen andere bewijsstukken aangaande de moord op uw vader voor, terwijl dit redelijkerwijs wel van u verwacht kon worden, aangezien u toch verklaarde dat de politie na de moord ter plaatse vaststellingen heeft gedaan en een officieel onderzoek geopend heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/08/2014, p. 9, 10).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat u in België nog regelmatig contact onderhoudt met familieleden in Dagestan en dat er u per post wel andere documenten werden opgestuurd, met name een proces-verbaal van huiszoeking en een convocatie in verband met uw aangehaalde vervolgingsproblemen omwille van uw oom S.Z. (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/08/2014, p. 2, 5, 6).

U beloofde weliswaar dat u de nodige stappen zou ondernemen om alsnog documenten ter staving van de moord op uw vader te verkrijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/08/2014, p. 10), maar tot op heden heeft het Commissariaat-generaal nog altijd niets ontvangen noch hebt u enige reden opgegeven voor het uitblijven hiervan.

Het ontbreken van dergelijke bewijsstukken doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat de documentatie- en researchdienst Cedoca in het kader van het onderzoek van uw asielaanvraag objectieve informatie gezocht heeft in verband met de moord op een zekere A.Z., uw vader, op 29 mei 2011 in Khasavyurt, maar dat hierover geen informatie werd teruggevonden.

Verder wat betreft de door u aangehaalde vervolgingsproblemen vanwege de autoriteiten omwille van uw vermeende medeplichtigheid aan een bomaanslag op een handelszaak in Khasavyurt die gepleegd zou zijn door uw oom S.Z. en waarvoor hij federaal gezocht zou worden, dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om deze problemen aannemelijk te maken.

Zo bleken uw verklaringen aangaande deze bomaanslag vooreerst op verschillende punten niet overeen te stemmen met de informatie die door Cedoca werd teruggevonden en waarvan er een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas al ernstig ondermijnd wordt.

U verklaarde namelijk dat deze aanslag op de handelszaak "Akbar" plaatsvond in 2013. U kon niet zeggen wanneer precies, maar u stelde dat de aanslag zeker gebeurd moet zijn voor de herfst van 2013, aangezien uw neef en uw broer toen in verband hiermee werden aangehouden.

Verder beweerde u dat de aanslag ook plaatsvond voor u zelf werd opgeroepen door de autoriteiten in verband met deze zaak zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/08/2014, p. 12).

Volgens één van de door u voorgelegde convocaties werd u op 10 september 2013 opgeroepen.

Uit opzoekingen verricht door Cedoca blijkt echter dat er in Khasavyurt inderdaad een aanslag op de handelszaak "Akbar" heeft plaatsgevonden, maar wel pas in januari 2014, wat duidelijk in strijd is met uw verklaringen hierover.

Bijgevolg kan maar weinig geloof meer gehecht worden aan uw beweringen dat zowel uw broer en uw neef, als uzelf in de herfst van 2013 al gevisieerd werden door de autoriteiten omwille van jullie vermeende betrokkenheid bij deze aanslag. Bovendien werd er door Cedoca in het geheel geen informatie teruggevonden aangaande de betrokkenheid van uw oom S.Z. bij deze aanslag, terwijl u toch uitdrukkelijk beweerde dat uw oom onder andere omwille van deze aanslag federaal gezocht wordt. U stelde zelfs dat hierover informatie terug te vinden was op het internet (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/08/2014, p. 12).

Er werd door Cedoca verder ook geen informatie teruggevonden met betrekking tot de beweerde betrokkenheid van uw oom S.Z. bij rebellenactiviteiten in het algemeen.

Daarnaast legde u in verband met de moord op uw neef D.Z. enkele erg vage verklaringen af waardoor verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zo kon u maar weinig informatie geven aangaande de concrete omstandigheden waarin uw neef vermoord werd noch waar zijn lichaam precies werd teruggevonden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/08/2014, p. 13).

Gezien het uw neef betreft en zeker gezien u de problemen van uw neef rechtstreeks in verband brengt met de activiteiten van uw oom S.Z. waarvoor u zelf ook gezocht zou worden door de autoriteiten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u zich hierover toch meer zou informeren, te meer daar uit uw verklaringen gebleken is dat u in België nog regelmatig contact hebt met uw familieleden in Dagestan, zoals hoger al op gewezen werd.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat Cedoca in het kader van het onderzoek van uw asielaanvraag eveneens opzoekingen verricht heeft aangaande de moord op uw neef D.Z., maar dat ook hierover geen informatie werd teruggevonden.

Het door u voorgelegde proces-verbaal van huiszoeking en de convocaties tenslotte kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Bovendien blijkt uit de voorgelegde convocaties enkel dat u werd opgeroepen voor ondervraging, maar staat er verder niet in vermeld in welke hoedanigheid u werd opgeroepen noch om welke reden of in welke zaak, zodat hieruit niet blijkt dat er enig inhoudelijk verband zou bestaan met uw beweerde vervolgingsproblemen.

Tenslotte kan er op gewezen worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van documenten uit de Noord-Kaukasus op zich al bijzonder relatief.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst vervolgd zou worden door de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten.

Tenslotte kan met betrekking tot uw vrees voor problemen met de autoriteiten naar aanleiding van de op het internet geplaatste videoboodschap met kritiek op het beleid van president Poetin worden opgemerkt dat u in verband hiermee dermate vage verklaringen aflegde waardoor de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsvrees ernstig ondermijnd wordt.

Zo werd u tijdens het gehoor meerdere keren en op verschillende manieren gevraagd om enige informatie te geven aangaande de inhoud van deze videoboodschap. U kon echter enkel in erg vage en algemene bewoordingen zeggen dat de boodschap over corruptie ging bij politiediensten en dergelijke in Dagestan.

U beweerde het verder niet meer precies te weten (zie gehoorverslag Commissariaatgeneraal, d.d. 27/08/2014, p. 15-16), wat weinig overtuigend is.

Bovendien kon u ook geen enkel begin van bewijs betreffende deze videoboodschap voorleggen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

Het reservatiebewijs voor een hotel in Moskou, uw boarding pass Brussel-Moskou, en het betalingsbewijs tonen enkel uw terugkeer naar de Russische Federatie en uw verblijf in Moskou aan, wat op zich niet in twijfel getrokken wordt.

De envelop tenslotte toont slechts aan dat u in België post ontvangt uit de Russische Federatie, maar bevat verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 januari 2015 (zie p. 3) een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), omdat *“de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed”* en *“daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds”*, terwijl volgens verzoeker *“het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is”*.

Hij benadrukt dat artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *“stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen”*.

Verzoeker wijst erop dat zowel diens echtgenote E.M., zoon A.Z. en tante M.Z. in België als vluchteling werden erkend, waarbij E.M. haar asielmotieven steunde op deze van verzoeker.

Verzoeker acht het dan ook *“zeer bevreemdend”* dat het asielrelaas van zijn familieleden geloofwaardig en gegrond verklaard werd, terwijl er in zijn hoofdte van verzoeker een weigeringsbeslissing werd genomen.

Inzake de moord op zijn vader benadrukt verzoeker dat hij een USB-stick neerlegde, met foto's en videobeelden aangaande die moord.

Dat in de beslissing gesteld wordt dat niet zou kunnen worden nagegaan wie de man op de beelden zou betreffen, vindt verzoeker *“zeer lichtzinnig”*; hij stelt dat zodoende gesuggereerd wordt (zie p. 4) *“dat verzoeker een moord zou hebben geënceneerd??!”* (sic).

Verzoeker voert aan dat hij trachtte om via familieleden bijkomende bewijsstukken op te vragen, wat jammer genoeg niet mogelijk bleek, *“niet alleen omwille van de kostprijs ervan, welke diens familieleden niet konden dragen, doch tevens gelet op het hieraan verbonden risico”*, gezien de betreffende bewijsstukken *“niet bij hem thuis lagen, doch via een raadsman, hetzij de rechtbank diende te worden bekomen, waaraan onvermijdelijk een kostenplaatje is verbonden”*.

Verder geeft verzoeker aan dat het onderzoek inzake de moord op zijn vader *“nog lopende is, in zoverre dat de stukken dienaangaande, gelet op het geheim karakter van het vooronderzoek, niet kunnen worden afgeleverd”*.

Verzoeker stelt verder vast dat CEDOCA informatie heeft opgezocht inzake de moord op een zekere Au. Z., terwijl de vader van verzoeker A.Z. heet, waardoor het volgens verzoeker (zie p. 4) *“dan ook vanzelfsprekend”* is dat geen verdere info kon worden bekomen.

Verzoeker vindt het niet bevreemdend dat hij de aanslag op de handelszaak “Akbar” niet exact in de tijd kon plaatsen, gezien hij op het ogenblik dat de aanslag plaatsvond zijn het land reeds had verlaten en in België verbleef en hij deze informatie van derden bekwaam.

Hij stelt (zie p. 5) *“dat verzoeker ook in die zin slechts beperkte informatie kon verstrekken aangaande de moord op diens neef, nu verzoeker ook alsdan in België verbleef”*.

Volgens verzoeker worden zijn verklaringen ondersteund door de voorgelegde nieuwe documenten, met name twee convocaties en een proces-verbaal van huiszoeking, waarvan zo wordt in het verzoekschrift gesteld, (zie p. 5) *“de authenticiteit niet wordt betwist”*.

Daarop klaagt verzoeker aan dat de commissaris-generaal deze documenten (zie p. 5) *“evenwel gewoon naast zich neerlegt, zonder ook maar de inhoud ervan te beoordelen, doch louter stelt dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, quod non!!”*.

Hij is van oordeel (zie p. 5) *“dat het uiteraard niet kan opgaan dat, indien staalhard bewijs wordt geleverd een asielrelaas niet in overweging kan worden genomen, nu documenten enkel een ondersteunende werking zouden hebben!? Begrijpe wie begrijpe kan...”* (sic).

Hij poneert dat (zie p. 5) *“op geen enkele convocatie staat vermeld om welke reden men wordt opgeroepen en er nooit melding wordt gemaakt van artikelen welke geschonden zouden zijn, teneinde trachten te verhinderen dat men niet zou komen opdagen”*; volgens hem vermelden ook Belgische oproepingen van de politiediensten tot verhoor, de reden niet.

Verzoeker besluit dat de convocaties in combinatie met het proces-verbaal van huiszoeking, onomstotelijk aantonen dat hij door de autoriteiten wordt gezocht.

Verzoeker benadrukt dat hij (zie p. 5) *“thans verder bewijs voorlegt aangaande de videoboodschap omtrent Poetin, tengevolge waarvan verzoeker eveneens problemen ondervindt”*.

Hij is van mening dat zijn verklaringen wél degelijk geloofwaardig en plausibel zijn en dat hem door de commissaris-generaal het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Aangaande de subsidiaire bescherming is verzoeker van oordeel dat er in de bestreden beslissing (zie p. 6) *“geen enkele motivering”* wordt gegeven.

Hij hekelt dat de commissaris-generaal (zie p. 6) *“zonder meer stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingstatuut, zonder hieromtrent ook maar enige motivering te geven, terwijl verzoeker op geen enkele bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen en derhalve bij terugkeer naar Dagestan een vogel voor de kat is”* (sic). Hij stelt dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed, dat *“die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoekster aantasten, en in verdere orde haar leven en haar vrijheid in gevaar kunnen brengen”* (sic).

Verzoeker voert verzoeker ook de schending aan (zie p. 7) van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”*.

Volgens verzoeker wordt in de beslissing nagelaten (zie p. 7) *“de passende belangenafweging te maken en (werd) er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking genomen”*, blijkt uit *“uniforme informatie”* dat de mensenrechten in Dagestan op grote schaal worden geschonden, zal hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer worden van gewelddaden, folteringen, martelingen en loopt hij zelfs het risico om te *“verdwijnen”*. Dit druist, aldus verzoeker, in *“tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens”*.

Hij voert de schending aan van artikel 3 en artikel 14 EVRM.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker (zie inventaris, stuk 3) *“Screenshot videoboodschap Youtube”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien:

(i) verzoekers verklaringen over de valse beschuldigingen tegen hem van moord op zijn vriend D.S. en zijn vrees voor wraak vanwege diens familieleden, reeds op 19 maart 2008 -in het kader van zijn eerste asielaanvraag- ongeloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal, wat op 26 juni 2008 door de Raad werd bevestigd (RvV 26 juni 2008, nr. 13 224), en gezien op 28 januari 2010 -in het kader van zijn tweede asielaanvraag- door de commissaris-generaal geoordeeld werd dat verzoeker geen nieuwe documenten neerlegde die de eerdere vaststellingen konden wijzigen;

(ii) uit de neergelegde USB-stick, die volgens verzoeker foto's en video-opnames bevat van zijn vader, de familieband met de persoon op deze beeldopnames niet afgeleid kan worden, noch dat uit deze beelden iets afgeleid worden aangaande de concrete omstandigheden waarin de betrokken persoon overleden is;

(iii) verzoeker geen andere bewijsstukken aangaande de moord op zijn vader voorlegt, hoewel hij verklaarde dat de politie na de moord ter plaatse vaststellingen heeft gedaan en een officieel onderzoek geopend heeft (zie het verhoorverslag van 27 augustus 2014, p. 9,10), hij in België nog regelmatig contact onderhoudt met familieleden in Dagestan en hem per post wel andere documenten werden opgestuurd (zie het verhoorverslag, p. 2, 5, 6);

(iv) verzoekers verklaringen over de bomaanslag op een handelszaak in Khasavyurt die gepleegd zou zijn door zijn oom S.Z., niet stroken met de informatie die door CEDOCA werd teruggevonden (zie het verhoorverslag, p. 12);

(v) CEDOCA geen informatie terugvond aangaande de betrokkenheid van verzoekers oom S.Z. bij deze aanslag (zie het verhoorverslag, p. 12), noch over de beweerde betrokkenheid van verzoekers oom S.Z. bij rebellenactiviteiten in het algemeen, noch over de moord op verzoekers neef D.Z.;

(vi) verzoeker vage verklaringen aflegde in verband met de moord zijn uw neef D.Z. (zie het verhoorverslag, p. 13);

(vii) de neergelegde documenten, met name het proces-verbaal van huiszoeking en de convocatie, inderdaad enkel een ondersteunende werking hebben, gezien de voorgelegde convocaties hoe dan ook enkel vermelden dat verzoeker werd opgeroepen voor ondervraging, maar niet aangeven in welke hoedanigheid of om welke reden of in welke zaak hij werd opgeroepen en gezien uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in Dagestan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande authentieke documenten tegen betaling verkregen kunnen worden;

(viii) verzoeker zijn vrees voor problemen met de autoriteiten naar aanleiding van de op het internet geplaatste videoboodschap met kritiek op het beleid van president Poetin, geenszins aannemelijk maakt, gelet op zijn vage verklaringen dienaangaande (zie het verhoorverslag, p. 15, 16);

(ix) wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij een USB-stick neerlegde, met foto's en videobeelden aangaande de moord op diens vader.

Tegen het argument dat niet zou kunnen worden nagegaan wie de man op de beelden is, voert verzoeker aan dat dit *“zeer lichtzinnig”* is en zodoende gesuggereerd wordt *“dat verzoeker een moord zou hebben geënsceeneerd??!!”*.

Vooreerst wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een vierde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste en tweede asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld -met name de valse beschuldigingen tegen verzoeker van moord op zijn vriend D.S. en zijn vrees voor wraak

vanwege diens familieleden- en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoekers verklaringen aangaande de moord op zijn vader zijn louter bijkomende verklaringen in het verlengde hiervan, namelijk dat de familieleden van D.S. nog steeds wraak willen nemen en verzoekers vader om die reden vermoord hebben.

De Raad merkt verder op dat verzoeker, op het Commissariaat-generaal gevraagd wat de USB-stick bevatte, antwoordde: *"Mijn vader met zijn verwondingen toen hij werd aangetroffen, met bloed overal. (...) En video opname"* (zie het verhoorverslag, p. 5).

Op de vraag wie deze foto's en videobeelden nam, antwoordde verzoeker: *"Dat weet ik niet, ik was toen in shock, ik herinner me weinig"* (zie het verhoorverslag, p. 5).

De Raad stelt vast dat uit de foto's en videopnamen op de USB-stick aldus geenszins de familieband met deze persoon of de concrete omstandigheden waarin de betrokken persoon overleden is met zekerheid kan worden vastgesteld.

De Raad herhaalt bovendien dat verzoeker geen andere bewijsstukken aangaande de moord op zijn vader bijbracht, hoewel hij verklaarde dat de politie na de moord ter plaatse vaststellingen heeft gedaan en een officieel onderzoek geopend heeft (zie het verhoorverslag, p. 9, 10), blijkt dat verzoeker vanuit België nog regelmatig contact onderhoudt met familieleden in Dagestan en hem per post wel andere documenten werden opgestuurd (zie het verhoorverslag, p. 2, 5, 6).

Volgens de Raad kan, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen neerlegt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen ernstige poging doet om het ontbreken van verdere bewijzen aangaande de moord op zijn vader te verklaren.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker om via familieleden trachtte bijkomende bewijsstukken op te vragen, wat jammer genoeg niet mogelijk bleek, *"niet alleen omwille van de kostprijs ervan, welke diens familieleden niet konden dragen, doch tevens gelet op het hieraan verbonden risico"*, gezien de betreffende bewijsstukken *"niet bij hem thuis lagen, doch via een raadsman, hetzij de rechtbank diende te worden bekomen, waaraan onvermijdelijk een kostenplaatje is verbonden"* en dat het onderzoek inzake de moord op zijn vader *"nog lopende is, in zoverre dat de stukken dienaangaande, gelet op het geheim karakter van het vooronderzoek, niet kunnen worden afgeleverd"*, wijst de Raad erop dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de politie ter plaatse is gekomen, dat de oudste broer van D. is ondervraagd en dat *"iedereen eigenlijk"* van zijn familie over de moord van zijn vader werd ondervraagd (zie het verhoorverslag, p. 10).

Het is dus niet aannemelijk dat verzoeker niet over (kopieën van) stukken kon beschikken, zoals documenten in verband met de vaststellingen van de politie ter plaatse of de ondervragingen van zijn familieleden, temeer gezien verzoeker verklaarde *"Moeder heeft goede kennis bij parket, vertelt haar alles"* en *"hij werkt als advocaat nu, privéadvocaat, is ver familielid van moeder"* (zie het verhoorverslag, p. 10).

Op de vraag bij het verhoor op het Commissariaat-generaal naar andere bewijzen van de moord op zijn vader, antwoordde verzoeker bovendien slechts met *"Ik heb me nooit geïnformeerd daarover. (...) Ik weet niet, ik zal het vragen, als moeder me zegt dat er iets is, zal ik het voorleggen"* (zie het verhoorverslag, p. 10).

De uitleg in het verzoekschrift toont aldus geenszins aan dat verzoeker ernstige inspanningen heeft geleverd om de bewijzen over de moord van zijn vader te trachten bekomen.

In zijn verzoekschrift wordt ook gesteld dat het niet bevreemdend is dat verzoeker de aanslag op de handelszaak "Akbar" niet exact chronologisch kon situeren, gezien hij op het ogenblik dat de aanslag plaatsvond reeds het land had verlaten en in België verbleef, en hij deze informatie van derden bekwam; *"dat verzoeker ook in die zin slechts beperkte informatie kon verstrekken aangaande de moord op diens neef, nu verzoeker ook alsdan in België verbleef"*.

De Raad is van oordeel dat van verzoeker in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn

asielrelaas -de aanslag op de handelszaak "Akbar" en de moord op zijn neef- waarvan hij geen of weinig kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De Raad merkt dienaangaande op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij vanuit België regelmatig telefonisch contact heeft met zijn moeder (*"Ik bel soms uit telefooncentrale naar mijn moeder"*, zie het verhoorverslag, p. 2; *"Ik heb af en toe via telefoon contact met mijn moeder. Ze blijft me vertellen dat ik er gezocht word en dat men mij er beschuldigd van verschillende misdrijven"*, zie verklaring meervoudige asielaanvraag van 17 juli 2014, vraag 20;) en dat hij aan zijn neef A. vroeg om hem documenten op te sturen (zie verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15).

Verzoekers onwetendheid over de aanslag op de handelszaak "Akbar" en over de moord op zijn neef, alsook zijn nalatige handelingen om zich hierover beter te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

De argumenten in het verzoekschrift *"dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, quod non!"*, *"dat het uiteraard niet kan opgaan dat, indien staalhard bewijs wordt geleverd een asielrelaas niet in overweging kan worden genomen, nu documenten enkel een ondersteunende werking zouden hebben!? Begrijpe wie begrijpe kan..."* en dat er *"op geen enkele convocatie staat vermeld om welke reden men wordt opgeroepen en er nooit melding wordt gemaakt van artikelen welke geschonden zouden zijn, teneinde trachten te verhinderen dat men niet zou komen opdagen"*, doen geen afbreuk aan de vaststellingen dat:

(i) de neergelegde documenten -proces-verbaal van huiszoeking en de convocaties- coherente en geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen om bewijswaarde te hebben, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande;

(ii) de voorgelegde convocaties enkel vermelden dat verzoeker werd opgeroepen voor ondervraging, maar niet aangeven in welke hoedanigheid of om welke reden of in welke zaak hij werd opgeroepen;

(iii) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Dagestan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij *"thans verder bewijs voorlegt aangaande de videoboodschap omtrent Poetin, tengevolge waarvan verzoeker eveneens problemen ondervindt"* en bij zijn verzoekschrift *"Screenshot videoboodschap Youtube"* voegt, antwoordt de Raad dat deze screenshots niet verklaren waarom verzoeker op het Commissariaat-generaal dermate vage verklaringen aflegde aangaande de inhoud van de videoboodschap (*"We zeggen in boodschap hoe concreet corruptie verspreid is in Dagestan, bij politie en zo. (...) Ik weet het niet meer juist. Het ging over corruptie. (...) Dat weet ik niet meer"*, zie het verhoorverslag, p. 15, 16).

Op de vraag of hij concrete aanwijzingen had dat de autoriteiten in zijn land van herkomst op de hoogte zijn van de YouTube-video, antwoordde verzoeker bovendien: *"Ik weet niet of ordediensten dat weten, maar veel Tsjetsjenen weten dat"* (zie het verhoorverslag, p. 16).

De Raad ziet niet in hoe verzoeker in gevaar zou verkeren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst omdat er Tsjetsjenen zijn die hem mogelijk herkend hebben op de video.

Het neerleggen van screenshots van verschillende YouTube-video's in de vorm van kopieën, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen, temeer gezien de Raad geen bewijswaarde hecht aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Waar er in het verzoekschrift op gewezen wordt dat zowel de echtgenote E.M., van verzoeker als zijn zoon A.Z. en tante M.Z. in België als vluchteling werden erkend, waarbij E.M. haar asielmotieven steunde op deze van verzoeker en hij het *"zeer bevreedend"* is dat het asielrelaas van de familieleden van verzoeker geloofwaardig en gegrond verklaard werd, terwijl er in hoofde van verzoeker een weigeringsbeslissing werd genomen, antwoordt de Raad dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Gelet op bovenstaande concrete vaststellingen, gebaseerd op de feitelijke elementen aangereikt door verzoeker, laat verzoeker na een vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk te maken.

De ongestaafde beweringen in het verzoekschrift dat uit “*uniforme informatie*” blijkt dat de mensenrechten in Dagestan op grote schaal worden geschonden en dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land aldus het slachtoffer worden van gewelddaden, folteringen, martelingen en hij zelfs het risico loopt om te “verdwijnen”, zijn niet dienstig, gezien een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op wat voorafgaat- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de “*COI Focus: Dagestan: Veiligheidssituatie*” van 7 april 2014 stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers.

De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De ongestaafde beweringen in het verzoekschrift dat uit "*uniforme informatie*" blijkt dat de mensenrechten in Dagestan op grote schaal worden geschonden en dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land aldus het slachtoffer worden van gewelddaden, folteringen, martelingen en hij zelfs het risico loopt om te "verdwijnen", tonen niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die hij betwist, niet correct is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM juncto artikel 14 EVRM, benadrukt de Raad dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden.

Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

De schending van artikel 14 EVRM is wordt evenmin aangenomen, gezien dit artikel *in casu* geen toepassing kan vinden daar het artikel, dat het genot van de in het EVRM bepaalde rechten verzekert zonder onderscheid op welke grond ook, slechts kan worden ingeroepen in samenhang met een ander in het EVRM neergelegd recht. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM geeft het EVRM overigens geen recht op asiel, zodat hoe dan ook niet wordt ingezien hoe een schending van artikel 14 EVRM zou kunnen voorliggen.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE